

POROČILO IZ NVO SREČANJA S PODROČJA UPRIZORITVENIH UMETNOSTI

2. junij 2011 , 10.00- 13.00 ure v prostorih Mreže sodobnega plesa na Tržaški 2 v Ljubljani

Udeleženci:

1. Radharani Pernarčič, freelance ustvarjalka na področju kulture
2. Andreja Podrzavnik, Zavod Federacija
3. Meta Lavrič, Zavod En- Knap
4. Snježana Premuš, Zavod Federacija
5. Petra Pikalo, SVŠGL
6. Maja Delak, Zavod Emanat
7. Mojca Dimec Bogdanovski,

Na srečanju smo locirali naslednje sklope dejavnosti in problematizirali naslednje :

1. Ponovni razmislek in redefinicija pojma sodobni ples

Skozi raznotere izkušnje smo spoznali, da termin "sodobni ples" na področju šolstva ni ustrezen, saj generira napačne konotacije, npr.:

- šolniki enačijo termin s komercialnimi ali športnimi plesnimi disciplinami
- šolniki enačijo sodobni ples z baletom
- sodobni ples ima družbeno "negativno" konotacijo, saj izhaja iz napačnih predpostavk, predsodkov in predstav sodobnega plesa, ki se navadno konstruirajo ob ogledu zgolj ene predstave ali umetnika
- sodobni ples potrebuje termin in definicijo, ki bi šolnikom zagotovila neko dodano vrednost v sklopu šolskega programa in dikcijo, ki je šolskemu sistemu blizu
- sodobni ples je uvrščen v športno vzgojo, ki ima popolnoma drugačno metodiko dela in principov
- redefinicija pojma pomembna tudi zato, ker je potrebno poleg likovne in glasbene umetnosti uvajati program plesne umetnosti

Predlogi in asociacije iz katerih lahko izhajamo:

- plesna umetnost
- plesna izkušnja
- izkušnja umetnosti skozi telo
- telesna umetnost
- izkustveno telo
- umetniški proces, ki vsebuje fizične, mentalne in psihološke dimenzije
- gibalna umetnost
- ekologija telesa

Razmišljali smo tudi, da bi bilo potrebno povabiti strokovnjake iz drugih področij (medicina, anatomija, filozofija, psihologija, antropologija, ...), ki se ukvarjajo s telesom, da nam pomagajo formulirati in definirati ter z znanstvenimi argumenti podpreti sodobni ples kot prakso, ki je lahko ključnega pomena za psihološki, mentalni in fizični razvoj otrok in mladine. Na nek način je treba poudariti, kot pravi že Kroflič, da je z umetnostjo možno spodbuditi divergentno mišljenje, vendar je potrebno poiskati manj strokovno izrazoslovje, ki ga bodo razumeli vsi (predvsem starši in morda tudi otroci).

Ponovno je treba razmisliti kaj vse sodobni ples že vsebuje:

- vključuje že neke vrste terapijo
- procesi ustvarjanja so že napol terapevtski procesi
- poleg fizičnega telesa razvija mentalno, psihološko in čustveno komponento
- bio in eko dimenzija plesnega načina življenja
- preventivne tehnike - manj poškodb - delo na anatomsko pravilni in zdravi, naravni postavitvi telesa
- krepi strategije funkcioniranja v procesih (delo s skupinami, socialne veščine, neverbalna komunikacija, zavedanje telesa....)
- vsebuje že določene življenjske modrosti

2. Ponovni razmislek o načinu izvajanja obstoječih izobraževalnih programov

- sodobni ples v okviru glasbenih šol
- katedra za sodobni ples na Akademiji za ples,
- katedra za gibno in plesno izraznost na AGRFT - glej http://www.agrft.uni-lj.si/studij/dodiplomski_studij/2011020108180295 (predstavitveni zbornik za dramsko igro v pdf formatu)
- morebitni podiplomski program, ki ga pripravljata Tanja Zgonc in Uršula Teržan

Razmišljali smo v smeri ali je način izvajanja na šolah (ki navadno poteka v obliki plesnega klasa) še vedno zadosten za predstavitev in celostno doživetje sodobnega plesa kot forme, ki se nenehno spreminja in ki se šele skozi sam umetniški proces afirmira kot praksa. Kar smo že ugotovili je, da uvajanje vzgojiteljev in učiteljev ni učinkovit pristop. Umetniki pa pogosto nimajo pedagoško - andragoških znanj. Vendarle pa so različni primeri dobrih praks dokazali, da je vnos umetniške izkušnje skozi prizmo sodelovanja umetnika z vzgojiteljem pravi pristop. Nadalje je potrebno skrbno preučiti obstoječe programe in razmisliti ter oblikovati predloge, kaj resnično manjka v teh programih ali zakaj njihovo izvajanje ni ustrezno, če sploh. (npr. pomanjkanje teoretskih predmetov, pomanjkanje anatomskih predmetov....) K sodelovanju je treba povabiti tudi ključne akterje iz teh ustanov: Tanjo Zgonc, Uršulo Teržan, Ivana Mijačevića, Marka Urbaneka, Igorja Sviderskega, Ingrid Radman...itd., da nam povejo informacije iz prve roke: kaj se izvaja in na kakšen način.

3. Predlog o novem pilotskem razvojnem dvoletnem programu za srednje šole

Če bi locirali 9 dobrih ravnateljev referenčnih srednjih šol (gimnazija Poljane, II. gimnazija Maribor....) in jim predstavili program, pri čemer se lahko sklicujemo na primer dobre prakse (Big School Project Linz 09 ali Pina Bausch (Kontakthof)), bi morda lahko preskočili formalno birokratsko fazo in preko konkretne prakse izpeljali uspešen projekt, ki bi na nek način vnesel umetniško izkušnjo v šolski sistem.

4. Nomad Dance Academy

Predlog da bi skozi različne obrobne akademske discipline (nevrologija, robotika, astrologija....) vključili svoja znanja in prakso sodobnega plesa in nadgradili koncept nomadske akademije, ki bi lahko bil tudi kreditiran ravno preko mehanizmov vklapljanja v obstoječe discipline, ki se jih univerze načeloma otepajo in jih rinejo na obrobje. S tem bi tudi povečali interdisciplinarnost stroke in spodbudili medpredmetnost. Poleg tega bi bili študenti iz celega sveta avtomatično vključeni v umetniški proces in konkretne projekte, ki bi jih lahko nadgradili z znanji iz drugih disciplin.

Zapisala Sandra Đorem, 6.6. 2011, Ljubljana